

שכל זמן שלא אמר אחד לחבירו שחור בו והריוחו חולקין לפי תנאים הראשון אך אם יכול לחזור בו מכאן ואילך ז"ע באותה תשובה: מי שהקנה לתת לחבירו מחליט מה שירויה וכשזע עיין בהשפוט ריב"ש סתתפי צסימן רי"ב:

הרמב"ן והרמב"ם תופסין שטת אחת דאף צמה שכבר הריוחו יכול כל אחד להחזיק עצמו עוד ז"ע דלמאי שכתב מהרי"ק צשורש עשרים דאף להרמב"ם דוקא דתחלת השותפות הנריך נתינת מעות וכו' אבל היכא שכבר היו מקודם מודה הוא דכל תנאים קיימים בלא קנין וכו' דא"כ מ"ל לרבינו דהרא"ש צשורש פסק כהראב"ד הלא

דברי הרא"ש אינם סובדים אלא על התנאי שהסכימו בו צשעה שהיו כבר שותפים דמודה ציה הרמב"ם דקיים הוא בלא קנין לפי דעת מהרי"ק איצרא דצ"י כתב כאן ובכ"מ דאין ל"ל להרמב"ם יסבור כך עד כאן לשונו ולפענ"ד דדברי מהרי"ק נכונים דהיכא דכבר היו שותפים מקודם כל תנאים צשותפות השנייה קיים אפילו לא חזרו והטילו לכיס דכבר הוא קיים צמה שהטילו לכיס בהתחלת השותפות בראשונה אלא שעכשיו הוסיפו תנאי או שינוי התנאים בלבד וכן הדין צאומני' שכבר נתקיים השותפו' כשהתחילו במלאכה בראשונה והרמב"ם לא אמרו אלא דבהתחלת השותפות אס לא עשו השותפים או הצומנין קניין בכל דבר ודבר לפי קניינו יכולין לחזור צקן מיד וגם אס כבר הריוח כל אחד לעצמו אין חייב ליתן לחבירו חלק צרוח אס רצה לחזור מן השותפות וכך ה"ס דברי הרמב"ן שהביא רבינו צ' שהתנו ציניקה וכולי והיינו כל זמן שלא הטילו לכיס וצאומניס כל שלא התחילו במלאכה יכולין לחזור צקן אצל בהטילו לכיס וצאומניס שהתחילו במלאכה לא מצו לחזור צקן צמה שכבר הריוחו אצל על להצא יכולין לחזור צקן וכמ"ש הרמב"ן להדיא צחידושיו פרק קמח דצ"ב הביאו צ"י ודברי הריב"ש ישרים וצרויס דהרמב"ן מחלק צין לשעבר וצין להבא וגם רבינו סובר כך אלא דיראה לו מדברי הרא"ש דס"ל כהראב"ד דלא צעי צאומניס התחלת מלאכה אלא מיד כשהסכימו להשתתף על תנאי כך וכך נשתעבד גופו ולא מצו לחזור בו כלל אע"פ שלא התחילו במלאכה ודקדק כך רבינו מדאמר צשאלה ראובן ושמעון ולוי שהיו בכל דבר שותפים וכו' והרא"ש השיב הדין עם ראובן דכיון שהוציאו מלאכת ידם צסתס וכו' משמע דבהסכמה בלחוד סגי שלא היה דעתם בהסכמה על הרצונות בלבד אלא על כל מה שירויחו צמעשה ידיהם וכו' דאי איתא דצעינן קנין דוקא היה לו להרא"ש לתלות פסק דינו צמה שעשו קנין בהתחלה מדלא הזכיר בדבריו קנין אלמא דס"ל דאף בהתחלת השותפות לא צעינן קנין אלא בהסכמה לחוד נשתעבד גופו כהראב"ד מיהו ודאי דברי הראב"ד אינן אלא צאומניס שעל זה בלבד השיג על הרמב"ם אצל צשותפים דמשה ומתן לא השיג ומודה דצעינן הטלה לכיס ולפי זה ניחא דמ"ש מהרי"ק ע"ש הראב"ד בהשפוט דיוכלין לחזור בו מכאן ואילך אינו אלא צשותפי' צמשה ומתן אצל צאומניס אין יכולין לחזור צקן כלל גם דברי הריב"ש ע"ש הרמב"ן אינו אלא צאומניס דהתחילו במלאכה דמחלק צין לשעבר וצין להבא אצל צשותפי' צמשה וצמתן כשאמרו כל מקח שיבא לידיו יהא הריוח צינינו לא קנו וצמו שהוא מפורש דברי הרמב"ן צחידושיו ומשמע ודאי דצעינן הטלה לכיס לד"ה והשתא ניחא דלא קשיא כל עיקר:

דוד ששאלוהו על ראובן ושמעון ולוי שהיו בכל דבר שותפים בין במלאכת ידם בין במשא ומתן ומלאכת שלשתן רצענות ואחר זמן הסכימו שיהיו שותפי' בכל דבר חוץ ממלאכת ידם וכוונתם כדי שירויח כל אחד פרנסתו ממלאכת ידו לאחר זמן ועודם בשותפות השנייה נתן עכו"ם אחד עורות לראובן לעבדם וכל זמן שעסק בעיבוד העורות לא עסק ברצענות ועתה מבקשים חביריו חלקם צמה שהרויח בעורות ואומרים כי לא הוציאו מכלל השותפות כי אם מלאכת הרצענות והשיב ראובן הלא לא היה צוונתינו אלא שירויח כל א' במלאכתו כדי פרנסתו מה לי במלאכת העבדנות מה לי במלאכת הרצענות? תשובה הדין עם ראובן כיון שהוציאו מלאכת ידם בסתם העיבוד גם הוא בכלל מלאכת ידם דאם איתא שהיה בדעתם על מלאכת הרצענות לבד היה להן לפרש לפי שדרך האדם להשתדל בכל מלאכת אומנות שהוא יודע לפיכך היה להם לפרש דמלאכת ידם דוקא רצענות ומדלא פירשו הפסידו ועוד דא"כ לקתה מדת הדין שהם יעשו לעצמם והוא יטרה ויתן להם וימות ברעב אפי' אם היתה מלאכת העיבוד בכלל השיתוף לכל הפחות יקח מהעיבוד לעצמו כפי מה שהיה יכול להרויח ברצענות ואם יש מותר יהיה בשיתוף אלא אין הדין כך אלא כל מלאכת העיבוד לעצמו: (א) שמו הדבר שנשתתפו בו ואינו שוה זה בזה יש בו דין אונאה: (ב) עירבו השיתוף בלא שומא ומכרוהו ונשאו ונתנו בדמים מחשבין השיתוף צמה היה שוה בשעה שנשתתפו ורואין פמה הוא השכר או ההפסד: (ג) שנים שנשתתפו יחד ונתן זה מנה וזה מאתים השכר לאמצע ולא

עירבו

שנתפין ששמו פירותיהן ונשתתפו בהם יש להן אונאה זה ע"ז עירבו פירות בלא שומא ומכרום ונשאו ונתנו צמיהם הרי אלו מחשבין הפירות צמה היו שוים צעת שנשתתפו ומחשבין את השכר או את ההפסד: כתב הר"ש צר צמה שותף שחלה או נאנסולא נעמסק צשותפות אין מן הדין שהאחד ריוח ויתן ואפילו קנו ממנו צשעת שיתוף אצל אס היה צעיר אחרת צשליחות השותפות ונשתעבד צאונס יש לו חלק עמהן ואס יש מנה צזה צין השותפי' יעשו כמנהגם: וכתב עוד ראובן שאמר לשמעון תעמוד עמי פה וכל ריוח ישיה לי צחוב שאנצס מפלוני אתן לך שליש וגבו צחוב והריוחו מד' עשו צשעה וקנו צו' סחורה והריוחו עוד ח' מה שהתנה לתת לו שליש לא היה אלא על מה שירויחו צגביית צחוב ומה שהריוחו אה"כ צמשה ומתן הוא צשעה דשנים שהטילו לכיס זה ק' וזה ק"ק חולקים צשעה עכ"ל: ואינו כ"ל דהא לא צתורת שותף נחת עמיה לשאר רווחים חזן מגביית צחוב ולא דמי להביא דשנים שהטילו לכיס דשני הכא שלא סס שום דבר צקן לכן דרעה שיתן לו משאר רווחים כפועל צעל או כמו שהוא מנהג לתת למי שמסייע לחברו צסחורות ואינו משום קרן (ב):

שנים

שנשתתפו יחד ונתן זה מנה וזה מאתים השכר לאמצע אמר רבה מסתבירא מילתיה דשמואל צשור לחרישה ועומד לחרישה אצל צשור לחרישה ועומד לטביחה זה נוטל לפי מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו ורצ המנונה אמר אפילו שור לחרישה ועומד לטביחה השכר לאמצע מיתבי שנים שהטילו לכיס זה מנה וזה ק"ק השכר לאמצע מאי לאו צשור לחרישה ועומד לטביחה ותיוצתא דרבה לא צשור לחרישה ועומד לחרישה אצל שור לחרישה ועומד לטביחה מאי זה נוטל לפי מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו אדתני סיפא לקחיה זה בשלו זה בשלו ונשתעבד זה נוטל לפי מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו ליפלוג וליתני צדיקה צמה דברים אמורים צשור לחרישה ועומד לחרישה אצל צשור לחרישה ועומד לטביחה זה נוטל לפי מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו ה"ל קאמר צד"ה צשור לחרישה ועומד לחרישה אצל שור לחרישה ועומד לטביחה נעשה כמי שלקח זה בשלו זה בשלו ונשתעבד זה נוטל לפי מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו תנן וכן שלשה שהטילו לכיס הותרו או פחתו כך הן חולקין מאי לאו פחתו ממש הותרו הותרו ממש אמר ר"ג לא הותרו וזו חדתי פחתו איסתרא דלוציתא וכתב הרי"ף הלכה כשמואל אליבא דרב המנונה דסתמא קאמר שמואל השכר לאמצע ל"ש לקחו לחרישה ועומד לחרישה ל"ש לקחו לחרישה ועומד לטביחה ומתניתא מסייעא ליה דתניא צ' שהטילו לכיס זה מנה וזה ק"ק השכר לאמצע דאע"ג דאוקמא רבה כשלקחו שור לחרישה ועומד לחרישה שיעיף הוא ולא סמכינן אשינויא וכ"כ הרא"ש ז"ל צסס ר"ח וכן דעת הרמב"ם צפ"ד מה' שותפי' וכן דעת צעל העיטור והמרדכי כתב צשעבי רי"ף כתוב הלכה כרבה ומנא כחוצ צשערי רי"ף ז"ל הלכה כרב המנונה והא לך לשון השערים דהרי"ף הדין השני הוא צמקום שמוסיף זה

נשוי (א): אמר שמואל צ' שהטילו לכיס זה מנה וזה מאתים השכר לאמצע אמר רבה מסתבירא מילתיה דשמואל צשור לחרישה ועומד לחרישה אצל צשור לחרישה ועומד לטביחה זה נוטל לפי מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו ורצ המנונה אמר אפילו שור לחרישה ועומד לטביחה השכר לאמצע מיתבי שנים שהטילו לכיס זה מנה וזה ק"ק השכר לאמצע מאי לאו צשור לחרישה ועומד לטביחה ותיוצתא דרבה לא צשור לחרישה ועומד לחרישה אצל שור לחרישה ועומד לטביחה מאי זה נוטל לפי מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו אדתני סיפא לקחיה זה בשלו זה בשלו ונשתעבד זה נוטל לפי מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו ליפלוג וליתני צדיקה צמה דברים אמורים צשור לחרישה ועומד לחרישה אצל צשור לחרישה ועומד לטביחה זה נוטל לפי מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו ה"ל קאמר צד"ה צשור לחרישה ועומד לחרישה אצל שור לחרישה ועומד לטביחה נעשה כמי שלקח זה בשלו זה בשלו ונשתעבד זה נוטל לפי מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו תנן וכן שלשה שהטילו לכיס הותרו או פחתו כך הן חולקין מאי לאו פחתו ממש הותרו הותרו ממש אמר ר"ג לא הותרו וזו חדתי פחתו איסתרא דלוציתא וכתב הרי"ף הלכה כשמואל אליבא דרב המנונה דסתמא קאמר שמואל השכר לאמצע ל"ש לקחו לחרישה ועומד לחרישה ל"ש לקחו לחרישה ועומד לטביחה ומתניתא מסייעא ליה דתניא צ' שהטילו לכיס זה מנה וזה ק"ק השכר לאמצע דאע"ג דאוקמא רבה כשלקחו שור לחרישה ועומד לחרישה שיעיף הוא ולא סמכינן אשינויא וכ"כ הרא"ש ז"ל צסס ר"ח וכן דעת הרמב"ם צפ"ד מה' שותפי' וכן דעת צעל העיטור והמרדכי כתב צשעבי רי"ף כתוב הלכה כרבה ומנא כחוצ צשערי רי"ף ז"ל הלכה כרב המנונה והא לך לשון השערים דהרי"ף הדין השני הוא צמקום שמוסיף זה

דרכי משה

מדינים אלו לקמן סימן קפ"א: (ב) ואני תמה על ב"י כי למה לא שם זה חלק בקרן שהרי שליש הריוח מן החוב מיד זכה בו והיו קרן שלו ומ"מ נראה דאם לא קנה אה"כ הסחורה ביהוד בתורת שותפי' אלא זה סייע לבע"ה ודאי אין לו חלק בריוח הסחורה אלא משלם לו כפי מה שמסייע לו אבל אם קנה הסחורה ביהוד לצורך שניהן ודאי הוא כן כב' שהטילו לכיס דהרי גם כאן יש לכל אחד קרן באותו ז' וחובים שקנו הסחורה (עכ"ל) [עכ"פ] כתב הרשב"א בתשובה סי' אלף י"ד ששאלתם מי ששכר חבירו לישא וליתן בשלו והתנה שכל מציאות היא לשוכר והיה בהן שטרות פרועין ונתפטר עם ב"ח מאותן שטרות הפרועין אי הוה מה שקיבל כמציאה או לא והשיב נראה דמה שקיבל מחמת הפרועין הוי כמציאה דשטר-פרוע אין שוה אלא הנייר בלבד ולכן כתב ריב"א דבחיור שטר פרוע של חבירו לעכו"ם פטור ואפי' גרמא בנזקין לא הוי ומותר לכתבילה דהוי כמו שסחור ארר המציאה ובא חבירו ומנעו מליטלה אלא שבנדון זה שנתן לו העכו"ם לשם בעל השטר אפשר והוי כמגיבה מציאה לחבירו ועריף זה מיניה וריוח שיהיה באותו עסק יהיה שלו וע"ש:

פרישה

אפילו בלא קנין מה שהריוחו כבר ועד"ל סתתפי שיש ד' שיטות צדין קיים השיתוף ונתנו: (א) שמו הדבר כו' י"מ דר"ל שמתחילה עירבו שותפות סתם ואח"כ שמוכו כו' וקמ"ל צזה דל"ת כיון דעירבו סתם משלו זה לזה ציתרון מה ששם וע"ז פטרס בדבר הצריך שומא דלפעמים מוכרים דבר השוה מעט פחות בכן שמוכרין הדבר ששם ויתר ואח"כ כ' רביתא לא זו צשפתו צדיב הצריך שומא ומכרוס מיד חלקו הרמים מה שהיה שוה חלקו הרמים מיד דלא אמרינן שמתלו אלא אפילו לא חלקו הרמים מיד אלא נשאו ונתנו גם חלקו הרמים מיד דלא אמרינן זה אינו נכון דא"כ לא הול"ל יש צ' אונאה אלא הול"ל לא צמירין למפרע אצל פי' שייך למימר דבבר שכבר שמוכו או מכרו לו ע"ד שהוא שוה כך וכן נמצא שאינו ולא בהנאה סתם ועוד דא"כ לא הול"ל להחריך לחזור ולכתוב עירבו השיתוף כו' אלא הול"ל ציקצור ואפילו אס מכרוס ונשאו ונתנו צדמים כו' ועוד דהרמב"ם כתב צפ"ב דשותפי' ז"ל שותפי' ששמו שמתחלה שמו הדבר ונשתתפו בו עד שצברו שהוא זה כוה ואינש שוה וכו"ל דלא יהי' שמו הדבר כו' ר"ל תמכרו ממכר או קנה כתבי קמ"ל כיון דראינו דשמוכו ודקדקו להיות שוה בשוה הול"ל כמכר ויש בו אונאה ואח"כ כ' דין צפני עצמו דלאס לא שמו מתחילה ועירבו כו' וק"ל:

להבא וגם רבינו סובר כך אלא דיראה לו מדברי הרא"ש דס"ל כהראב"ד דלא צעי צאומניס התחלת מלאכה אלא מיד כשהסכימו להשתתף על תנאי כך וכך נשתעבד גופו ולא מצו לחזור בו כלל אע"פ שלא התחילו במלאכה ודקדק כך רבינו מדאמר צשאלה ראובן ושמעון ולוי שהיו בכל דבר שותפים וכו' והרא"ש השיב הדין עם ראובן דכיון שהוציאו מלאכת ידם צסתס וכו' משמע דבהסכמה בלחוד סגי שלא היה דעתם בהסכמה על הרצונות בלבד אלא על כל מה שירויחו צמעשה ידיהם וכו' דאי איתא דצעינן קנין דוקא היה לו להרא"ש לתלות פסק דינו צמה שעשו קנין בהתחלה מדלא הזכיר בדבריו קנין אלמא דס"ל דאף בהתחלת השותפות לא צעינן קנין אלא בהסכמה לחוד נשתעבד גופו כהראב"ד מיהו ודאי דברי הראב"ד אינן אלא צאומניס שעל זה בלבד השיג על הרמב"ם אצל צשותפים דמשה ומתן לא השיג ומודה דצעינן הטלה לכיס ולפי זה ניחא דמ"ש מהרי"ק ע"ש הראב"ד בהשפוט דיוכלין לחזור בו מכאן ואילך אינו אלא צשותפי' צמשה ומתן אצל צאומניס אין יכולין לחזור צקן כלל גם דברי הריב"ש ע"ש הרמב"ן אינו אלא צאומניס דהתחילו במלאכה דמחלק צין לשעבר וצין להבא אצל צשותפי' צמשה וצמתן כשאמרו כל מקח שיבא לידיו יהא הריוח צינינו לא קנו וצמו שהוא מפורש דברי הרמב"ן צחידושיו ומשמע ודאי דצעינן הטלה לכיס לד"ה והשתא ניחא דלא קשיא כל עיקר:

שמו

הדבר שנשתתפו בו וכו' כך הוא לשון הרמב"ם צפ"ה מה' שותפי': (ח) שנים שנשתתפו יחד ונתן זה מנה וזה מאתים השכר לאמצע ולאו דוקא השכר לאמצע דה"ה נמי ההפסד לאמצע וכדמשמע צסוגיא דמוצאי עליה

הוא אצל שותפי' שאמרו כל מקח וממכר צבא לידיו יכא הריוח צינינו צמאי קנו שאינו צמתני' צאומנתן לאמצע י"ל דנעשו צכירין זה לזה כדאמרין צטועל ששכרו ללקק מציאות והוא צנתקבלו שכר זה מזה או התחילו במלאכה ויכולין לחזור צקן אלא מקח שלקח צמעותיו צמה קנאו הלא כו' עד וכן נראה מדבריו דדוקא צנתנאי לא צאומני' כמ"ש עכ"ל הנה מ"ש שאינו צמתני' צאומנות כו' משמע דס"ל שמתנו יחד שכל מה שירויחו צאומנות יהיה לאמצע נתנו קיים אפי' בלא קניין רק שהתחילו צאומנתן ונעשו צכירין זה לזה אלא שיכולין לחזור להבא (והרמב"ם ס"ל דאפי' התחילו לא הוה מה שקיבל כמציאה או לא והשיב נראה דמה שקיבל מחמת הפרועין הוי כמציאה דשטר-פרוע אין שוה אלא הנייר בלבד ולכן כתב ריב"א דבחיור שטר פרוע של חבירו לעכו"ם פטור ואפי' גרמא בנזקין לא הוי ומותר לכתבילה דהוי כמו שסחור ארר המציאה ובא חבירו ומנעו מליטלה אלא שבנדון זה שנתן לו העכו"ם לשם בעל השטר אפשר והוי כמגיבה מציאה לחבירו ועריף זה מיניה וריוח שיהיה באותו עסק יהיה שלו וע"ש:

דרישה

דובני הילכך לאו תנאה הוא עד דשקליה רשות מיניה כו' עד וכל זה בתנאי כל הצאומניס הוא אצל שותפי' שאמרו כל מקח וממכר צבא לידיו יכא הריוח צינינו צמאי קנו שאינו צמתני' צאומנתן לאמצע י"ל דנעשו צכירין זה לזה כדאמרין צטועל ששכרו ללקק מציאות והוא צנתקבלו שכר זה מזה או התחילו במלאכה ויכולין לחזור צקן אלא מקח שלקח צמעותיו צמה קנאו הלא כו' עד וכן נראה מדבריו דדוקא צנתנאי לא צאומני' כמ"ש עכ"ל הנה מ"ש שאינו צמתני' צאומנות כו' משמע דס"ל שמתנו יחד שכל מה שירויחו צאומנות יהיה לאמצע נתנו קיים אפי' בלא קניין רק שהתחילו צאומנתן ונעשו צכירין זה לזה אלא שיכולין לחזור להבא (והרמב"ם ס"ל דאפי' התחילו לא הוה מה שקיבל כמציאה או לא והשיב נראה דמה שקיבל מחמת הפרועין הוי כמציאה דשטר-פרוע אין שוה אלא הנייר בלבד ולכן כתב ריב"א דבחיור שטר פרוע של חבירו לעכו"ם פטור ואפי' גרמא בנזקין לא הוי ומותר לכתבילה דהוי כמו שסחור ארר המציאה ובא חבירו ומנעו מליטלה אלא שבנדון זה שנתן לו העכו"ם לשם בעל השטר אפשר והוי כמגיבה מציאה לחבירו ועריף זה מיניה וריוח שיהיה באותו עסק יהיה שלו וע"ש:

הוא אצל שותפי' שאמרו כל מקח וממכר צבא לידיו יכא הריוח צינינו צמאי קנו שאינו צמתני' צאומנתן לאמצע י"ל דנעשו צכירין זה לזה כדאמרין צטועל ששכרו ללקק מציאות והוא צנתקבלו שכר זה מזה או התחילו במלאכה ויכולין לחזור צקן אלא מקח שלקח צמעותיו צמה קנאו הלא כו' עד וכן נראה מדבריו דדוקא צנתנאי לא צאומני' כמ"ש עכ"ל הנה מ"ש שאינו צמתני' צאומנות כו' משמע דס"ל שמתנו יחד שכל מה שירויחו צאומנות יהיה לאמצע נתנו קיים אפי' בלא קניין רק שהתחילו צאומנתן ונעשו צכירין זה לזה אלא שיכולין לחזור להבא (והרמב"ם ס"ל דאפי' התחילו לא הוה מה שקיבל כמציאה או לא והשיב נראה דמה שקיבל מחמת הפרועין הוי כמציאה דשטר-פרוע אין שוה אלא הנייר בלבד ולכן כתב ריב"א דבחיור שטר פרוע של חבירו לעכו"ם פטור ואפי' גרמא בנזקין לא הוי ומותר לכתבילה דהוי כמו שסחור ארר המציאה ובא חבירו ומנעו מליטלה אלא שבנדון זה שנתן לו העכו"ם לשם בעל השטר אפשר והוי כמגיבה מציאה לחבירו ועריף זה מיניה וריוח שיהיה באותו עסק יהיה שלו וע"ש:

בלא קנין ולכן כתב שלא נ"ל כן מדברי רמב"ם כלומר שכבר סתם וכתב שאינו מתקיים אלא בקנין וכו' משמע אפילו התחילו ול"ג דעת מהרי"ק הוא שאם כבר נשתתפו יחד באופן המועיל בקנין הראוי ואחר זמן מה התנו איזה תנאים חדשים יחד ע"ז כתב להרמב"ם א"צ קנין לאותן תנאים והוא ודאי פשוט ואף לפי הבנת ב"י נראה שהדין גם להרמב"ם כן דהרי כתב רבינו כן וכל שהתחילו בעסק השותפות הרי הוא כהגבירו ונגמר השותפות ומ"מ רבינו ומתשובת הרא"ש יראה כהראב"ד אף ששם כבר התחילו ואחר